

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ 6^η Νοεμβρίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 178ον

49^η Αΐμοδοσία

Στό Πνευματικό Κέντρο του
Ναού μας

Κυριακή 13^η Νοεμβρίου 2011
9:30 π.μ. – 13:30 μ. μ.

Ύμνο Σαρανταλείτουργο από
15-11-2011 7:30 – 9:30 π.μ.
Στο παρεκλήσιο τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

20 Νοεμβρίου Κυριακή προς Δευτέρα 08:00-12:30
Ἱερά Ἀγρυπνία διὰ τὴν ἑορτὴ τῶν εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Κυριακή ζ' Λουκά - Ομιλία του Αγίου Ιωάννου
Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως του Χρυσοστόμου.

Το ἔργον ἐπρόφθασε τοὺς λόγους, καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀπεστομώθησαν ἀκόμη περισσότερο. Διότι ἦταν ἀρχισυνάγωγος αὐτός που ἦλθε, καὶ τὸ πένθος βαρὺ. Τὸ παιδί μονογενές καὶ στὸ ἀνθος τῆς ηλικίας του, μόλις δώδεκα ἐτῶν. Καὶ τὸ ἀνέστησε δια μίαν. Ἐάν δε ὁ Λουκάς λέγει ὅτι ἦλθαν καὶ εἶπαν «μη σκύλλε, μη ταλαιπωρεῖς τον

διδάσκαλον' τέθνηκε γαρ», θα απαντήσωμε τούτο, ότι το «άρτι ετελεύτησε» το είπεν εκείνος στοχαζόμενος τον χρόνο της οδοιπορίας ή για να επαυξήσει την συμφορά. Συνηθίζουν, όσοι παρακαλούν, να μεγαλοποιούν με τα λόγια την συμφορά τους, και να προσθέτουν κάτι επιπλέον ώστε να προσελκύσουν περισσότερο τους ικετευομένους. Κοίτα όμως την απλοϊκότητά του. Δύο πράγματα απαιτεί από τον Χριστόν, και να έλθει ο ίδιος, και να βάλει το χέρι του επάνω. Πράγμα που σημαίνει ότι η μικρή ανέπνεε ακόμη όταν την άφησε. Το ίδιο απαιτούσε και εκείνος ο Σύρος Νεεμάν από τον Προφήτην.

Ζητούσε, λέγει, και να εξέλθει, και το χέρι να βάλει επάνω. Πράγματι, όσοι είναι πιο παχείς στον νου, χρειάζονται και την όραση και τα αισθητά πράγματα. Ενώ λοιπόν ο Μάρκος λέγει ότι έλαβε τους τρεις μαθητάς, καθώς και ο Λουκάς, ο Ματθαίος λέγει απλώς τους μαθητάς.

Για ποίον λόγον όμως δεν παρέλαβε τον Ματθαίον, αν και είχε μόλις προσέλθει; Για να του δημιουργήσει μεγαλύτεραν επιθυμία, και επειδή ήταν ακόμη ατελέστερος. Γι' αυτό τιμά τους τρεις μαθητάς, ώστε να γίνουν και οι άλλοι όπως εκείνοι. Ήταν γι' αυτόν αρκετό το ότι είδε την αιμορροούσα, και ότι ετιμήθη με το να γίνει ομοτράπεζος του Δεσπότη και να φάγει μαζί του. Και όταν εσηκώθη να φύγει, τον ηκολούθησαν πολλοί, σαν να περίμεναν κάποιο μεγάλο θαύμα, αλλά και εξ αιτίας του προσώπου που είχε έλθει. Επίσης, επειδή οι περισσότεροι ήσαν παχύτεροι στον νου, εξητούσαν όχι τόσο την επιμέλεια της ψυχής όσο την θεραπεία του σώματος, και συνέρρεαν ωθούμενοι άλλοι από τα παθήματά τους και άλλοι σπεύδοντας να γίνουν θεαταί της διορθώσεως ξένων παθημάτων. Αυτοί όμως που τον επλησίαζαν κυρίως για τους λόγους και την διδασκαλία του ως τότε, ήσαν λίγοι. Πράγματι, γι' αυτό δεν άφησε να εισέλθουν στην οικία παρά μόνον οι μαθηταί, και πάλιν όχι όλοι, σε κάθε περίπτωση διδάσκοντάς μας να αποφεύγωμε την δόξα των πολλών.

«Και ιδού», λέγει, «γυνή εν ρύσει αίματος δώδεκα έτη έχουσα, προσήλθεν όπισθεν, και ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού. Έλεγε γάρ εν εαυτή. Εάν μόνον άψωμαι του ιματίου αυτού, σωθήσομαι». Για ποίον λόγο δεν τον επλησίασε με παρρησίαν; Εντρέπετο για την αρρώστια, επειδή ενόμιζε ότι είναι ακάθαρτος. Διότι αν η γυναίκα που είναι στα έμμηνά της δεν εθεωρείτο καθαρά, πολύ περισσότερο θα θεωρούσε τον εαυτόν της ακάθαρτον εκείνη που πάσχει από τοιούτου είδους ασθένεια. Πράγματι, σύμφωνα με τον νόμο, αυτή η ασθένεια εθεωρείτο πολύ ακάθαρτος. Γι' αυτό προσπαθεί να μη γίνει αντιληπτή και κρύπτεται. Δεν είχε ούτε αυτή ακόμη σωστήν και διαμορφωμένην γνώμη περί του Κυρίου. Αλλιώς δεν θα επίστευε πως θα περνούσε απαρατήρητη. Και είναι αυτή η πρώτη γυναίκα που προσέρχεται δημοσίως. Είχε ακούσει ότι θεραπεύει και γυναίκες, και ότι τώρα πορεύεται προς την μικρή κόρη που

μόλις απέθανε. Δεν τον εκάλεσε όμως στον οίκο της, μολονότι ήταν πλουσία, ούτε προσήλθε φανερά, αλλά μόνον ήγγισε με πίστη κρυφά τα ενδύματά του. Ούτε αμφέβαλλεν ούτε είπε μέσα της: Θα απαλλαγώ άραγε από την ασθένειά μου; Ή μήπως δεν απαλλαγώ; Αλλά επλησίασε γεμάτη ελπίδες για την αποκατάσταση της υγείας της. «Έλεγε γάρ», διηγείται ο Ευαγγελιστής, «εν εαυτή. Εάν μόνον άψωμαι του ιματίου του, σωθήσομαι». Είδε από ποίαν οικία είχε εξέλθει, των τελωνών, και ποίοι τον ακολουθούσαν, αμαρτωλοί και τελώνες. Όλα αυτά την έκαμαν αισιόδοξη.

Και ο Χριστός δεν την άφησε να διαφύγει απαρατήρητη, αλλά την παρουσιάζει στο μέσον. (Ο άγιος φαίνεται συμπεραίνει ότι η γυναίκα αυτή, η μετέπειτα αγία Βερονίκη, ήταν πλουσία, από τον χάλκινο ανδριάντα που, όπως διέσωσε η παράδοση, έστησε αργότερα στην αυλή του σπιτιού της.) Και την φανερώνει, για πολλούς λόγους. Αν και μερικοί αναίσθητοι λέγουν ότι αυτό το έκαμε από φιλοδοξία. Γιατί, λέγει, δεν την άφησε να περάσει απαρατήρητη; Τι λέγεις, μιαρέ και παμμίαρε; Αυτός που προστάσει να σιωπούμε, που αφήνει μύρια θαύματα να περάσουν απαρατήρητα, αυτός αγαπά την δόξαν; Γιατί λοιπόν την παρουσιάζει στο μέσον; Πρώτον διαλύει τον φόβο της γυναικός, για να μη την ελέγχει η συνείδησις, και ζει με αγωνία σαν να την έχει κλέψει την δωρεά. Δεύτερον, την διορθώνει, επειδή είχε φαντασθεί ότι δεν θα υποπέσει στην αντίληψή Του. Τρίτον, επιδεικνύει σε όλους την πίστη της, ώστε να ποθήσουν και οι άλλοι να την μιμηθούν. Άλλωστε το ότι έδειξε πως τα γνωρίζει όλα πολύ καλά, αποτελεί σημείον όχι μικρότερον από την παύση της ροής του αίματος. Έπειτα, με την στάση της γυναικός κερδίζει τον αρχισυνάγωγον, ο οποίος ήταν έτοιμος να κλονισθεί στην πίστη, και με αυτόν τον τρόπο να χάσει το παν.

Επειδή εκείνοι που ήλθαν έλεγαν «μη σκύλλε τον διδάσκαλον, ότι τέθνηκε το κοράσιον», και οι οικιακοί τον περιγελούσαν όταν είπε ότι κοιμάται, ήταν φυσικό κάτι παρόμοιο να πάθει και ο πατέρας. Γι' αυτό, προλαβαίνοντας αυτήν την αδυναμία, φέρνει στο μέσον την γυναίκα. Το ότι εκείνος ήταν πολύ παχύς στον νουν, άκου το από τα λόγια που του απευθύνει: «μη φοβού, συ μόνον πίστευε, και σωθήσεται». .Και πράγματι, επίτηδες περίμενε να επέλθει ο θάνατος, και τότε να παρουσιασθεί, ώστε να γίνει σαφής η απόδειξις της αναστάσεως. Γι' αυτό και βαδίζει κάπως αργά, και παρατείνει την συνομιλία του με την γυναίκα, για να αποθάνει εν τω μεταξύ η μικρή, και να έλθουν οι απεσταλμένοι να το αναγγείλουν και να ειπούν: «Μη σκύλλε τον διδάσκαλον». Αυτό υπονοεί και ο Ευαγγελιστής και το επισημαίνει λέγοντας ότι «έτι λαλούντος αυτού, ήλθαν οι από της οικίας λέγοντες, τέθνηκεν η θυγάτηρ σου, μη σκύλλε τον διδάσκαλον». Ήθελε να διαπιστωθεί ο θάνατος, για να μη δημιουργηθούν υποψίες για την ανάσταση. Αυτό κάνει παντού. Έτσι έκαμε και στην περίπτωση του Λαζάρου, περίμενε και μία και δύο και τρεις ημέρες. Για όλους αυτούς τους λόγους

την παρουσιάζει στο μέσον και της λέγει: «Θάρσει, θύγατερ». Όπως ακριβώς είχαν ειπεί και στον παράλυτο: «Θάρσει τέκνον». Επειδή η γυναίκα ήταν φοβισμένη. Γι' αυτό λέγει «Θάρσει», και την αποκαλεί θυγατέρα. Η πίστις την έκαμε θυγατέρα. Και ακολουθεί το εγκώμιον «η πίστις σου σέσωκέ σε».

Ο Λουκάς μάλιστα μας αναφέρει περισσότερα για την γυναίκα. Αφού προσήλθε, λέγει, και έλαβε την υγεία, δεν την εκάλεσεν ο Χριστός αμέσως, αλλά πρώτα ερώτησε: «τις ο αφάμενός μου;». Έπειτα, όταν ο Πέτρος και οι άλλοι του είπαν: «Επιστάτα, οι όχλοι συνέχουσί σε και αποθλίβουσι, και λέγεις τις ο αφάμενός μου;» (αυτό μάλιστα είναι πολύ μεγάλη απόδειξις του ότι είχε ενδυθεί σάρκα αληθινήν, και ότι είχε καταπατήσει εντελώς την υπερηφάνεια. Διότι δεν τον ακολουθούσαν από μακριά, αλλά τον είχαν περικυκλώσει από παντού) αυτός, λέγει, επέμνε: «ήψατό μου τις. Εγώ γαρ έγνων δύναμιν εξ εμού εξελθούσαν», αποκρινόμενος με απλοϊκότερο τρόπο, σύμφωνα με το πνευματικόν επίπεδο των παρευρισκομένων. Αυτά τα έλεγε για να πείσει και εκείνην να το ομολογήσει μόνη της. Γι' αυτό και δεν την ήλεγξεν αμέσως, ώστε αφού αποδείξει ότι τα γνωρίζει όλα σαφώς, να την πείσει να τα ομολογήσει όλα αυθορμήτως. Αυτό θα τον βοηθούσε να διακηρύξει την πίστη της γυναικός, χωρίς να προξενήσει αμφιβολίες. Είδες ότι η γυναίκα ήταν καλλίτερα από τον αρχισυνάγωγον; Δεν τον εσταμάτησε, δεν τον εκράτησε. Μόνον με τα άκρα των δακτύλων της τον ήγγισε, και μολονότι ήλθε αργότερα, έφυγε πριν από αυτόν θεραπευμένη. Και εκείνος μεν οδήγησε τον ιατρόν στην οικία του, ενώ σ' αυτήν ήρκεσε μόνον η αφή. Αν και ήταν δεμένη με τα δεσμά του πάθους της, της είχε όμως αναπτρώσει το ηθικόν η πίστις. Και πρόσεξε πώς την παρηγορεί με τα λόγια: «η πίστις σου σέσωκέ σε». Εάν την είχε φέρει στο μέσον για να επιδειχθεί, βεβαίως δεν θα το προσέθετε αυτό. Αλλά το είπε για να ενισχύσει την πίστη του αρχισυναγώγου, και συγχρόνως να διακηρύξει την αρετήν της γυναικός, ώστε να της προξενήσει με αυτά τα λόγια ευχαρίστηση και οφέλειαν όχι μικροτέραν από την σωματικήν υγείαν. Από τούτο γίνεται φανερόν ότι με αυτό που έκαμε ήθελε να δοξάσει εκείνην, και συγχρόνως να διορθώσει τους άλλους, αλλά όχι να προβάλλει τον εαυτόν του. Διότι ο ίδιος έμελλε να είναι εξ ίσου θαυμαστός και χωρίς να γίνει αυτό (αφθονότερα από χιονονιφάδες εξεχύνοντο γύρω του τα θαύματα, και πολύ μεγαλύτερα από αυτό και έκαμε και επρόκειτο να κάμει). Ενώ η γυναίκα αυτή, εάν δεν συνέβαινε αυτό, θα είχεν απέλθει απαρατήρητη, απεστερημένη των μεγάλων αυτών επαίνων. Γι' αυτό την έφερε στο μέσον και την παρουσίασε ενώπιον όλων, και την απήλλαξε από τον φόβο (διότι, λέγει, ετλησίασε τρέμοντας) και την έκαμε να λάβει θάρρος. Και μαζί με την υγεία του σώματος της έδωσε και άλλα εφόδια λέγοντας: «πορεύου εν ειρήνη».